

Predstavitev:

Krajevna skupnost Žabja vas z nekaj več kot 900 prebivalci na dobrem kvadratnem kilometru površine sodi med manjše KS v MO NM. Čeprav je čisto na koncu abecede, ima skoraj vse, kar imajo veliki – zasebni vrtec, otroško igrišče, en stanovanjski blok, kar nekaj spominskih obeležij, muzejsko zbirko, hotel, nekaj gostinskih lokalov, raznovrstno gospodarstvo, dve bencinski črpalki, nadpovprečno število trgovin in od nedavnega tudi svoj Dom krajanov. Ko obrnemo hrbet obremenjenim prometnicam, nam Žabja vas nastavi svoj drugi obraz: mirno zeleno predmestje s polji, plapolajočimi travniki in šumečimi gozdovi, v objemu katerih tako radi živimo.

Žabja vas je dobila ime po žabah, ki so jih bile polne nekdanje vaške mlake: prva je bila na začetku vasi (pri Krnčevi kmetiji pri spomeniku NOB), dve večji pa v nekdanjem kamnolomu oz. peskokopu, ki so ju zasuli ob gradnji Zadržno-nakupovalnega centra konec 70-ih let. Žabji koncerti so takrat prenehali, ime pa je ostalo.

Žabja vas je nastala na stičišču cest med Novim mestom, Šentjernejem ter Metliko in tudi danes njen vsakdan zaznamujejo predvsem prometnice, z njimi povezani vsakodnevni zastoji, ki jih občutijo vozniki, in vse ostale prometne zagate, ki jih občutijo tudi kolesarji, pešci in stanovalci.

Ob koncu druge svetovne vojne je naselje štel 53 hiš, med katerimi je bilo 5 večjih in 3 manjše kmetije, pa tudi sicer je vsaka hiše imela vsaj eno njivo in nekaj gozda. Meščani so v vas vsakodnevno prihajali po zelenjavo, jajca, mleko in mlečne izdelke, med katerimi sta sloveli predvsem smetana in skuta. Žabja vas je imela tudi svojega dimnikarja, sedlarja, kovača, furmana, steklarja, pečarja, zidarja, mizarja in izdelovalca trug, pa tudi ključavničarja, krojača in šiviljo, čevljarja in vaškega mesarja. To so bili časi, ko je bila Žabja vas še samooskrbna skupnost.

Vaščani niso imeli razkošnega življenja, a so bili med seboj zelo povezani in solidarni, radi so se družili. V Žabji vasi je po vojni delovalo kulturno društvo, ki je prirejalo kulturne prireditve, uprizorili so celo Linhartovo veseloigro Matiček se ženi, ženske pa so imele svoj pevski zbor.

(Na območju današnjega Drgančevja je bila pred 2. svetovno opekarna, ki so jo domačini imenovali »cegelnica«. Gline so kopali na bližnji Cikavi in jo dovažali s konjskimi vpregami. Med italijansko okupacijo so Italijani iz ostankov opek zgradili skladišča, ki so jih domačini še dolga leta imenovali »magacini«. Po drugi svetovni vojni je to območje prevzela Jugoslovanska ljudska armada).

Po letu 1960 se je v Žabji vasi začela gradnja individualnih stanovanjskih hiš, gradile so se ceste, električno in vodovodno omrežje, kanalizacija in telefonija. Žabja vas je s širitvijo mesta postala njegovo predmestje, z rastjo naselja smo dobili ulični sistem. Ulica ob stari cesti iz mesta proti Šentjerneju še vedno nosi ime Žabja vas.

Z naraščanjem števila prebivalcev je zaživelo tudi družabno življenje krajanov. Po odhodu JLA iz Drgančevja je KS v upravljanje dobila nekdanjo kasarno z okolico. Z veliko prostovoljnega dela je bila stavba preurejena za potrebe krajanov, ob objektu so nastala tudi igrišča za odbojko in košarko. Tako je Žabja vas v 80-ih letih dobila svoje gasilsko društvo, Društvo prijateljev mladine in KO RK. Po izgubi svojih prostorov so se društva najprej preselila na domove

predsednikov društev, potem pa je njihovo delovanje sčasoma zamrlo. Z aktivnostmi je nadaljeval le KO RK, ki neprekinjeno aktivno deluje že 44. leto.

Skladišča v Drgančevju so najprej služila novomeški industriji, kasneje pa so jih v uporabo dobili obrtniki in podjetniki. Nekateri med njimi so objekte obnovili in poskrbeli za ustrezno infrastrukturo, drugi pa se v negotovih razmerah z vedno novimi porajajočimi načrti in različnimi interesi za to niso odločili. Pred desetletji je bilo največ črnila prelitega o možnem univerzitetnem kampusu, še prej tudi o velodromu, zato smo veseli, da je v Drgančevju svoj prostor dobila Muzejska zbirka IMV Drgančevje (v sklopu Tehniškega muzeja Slovenije iz Bistre).